

Arrest

nr. 192 241 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, soennitische moslim en Pashtoun te zijn, en afkomstig te zijn van het dorp Paweka nabij Peshawar, waar u bent geboren en uw hele leven hebt gewoond. U woonde samen in een huis met uw ouders, uw broers en hun vrouwen, twee zussen, en uw vrouw en kind.

Zeven à negen jaar voor uw vertrek uit Pakistan werd u verliefd op een vriendin van uw zus, J.. Uw huwelijksaanzoek werd door haar broers afgewezen. U huwde zelf twee à drie jaar later met iemand anders. Vijf à zes jaar daarna sprak J. u aan op straat en stelde ze voor om uw (tweede) vrouw te worden. U weigerde. Ze vroeg u om haar te ontmoeten op het dak van haar ouderlijk huis, en dreigde naar uw huis te komen als u dat niet deed, wat u ten schande zou maken. De twee à drie maanden

daarop ontmoette u haar daar enkele keren per week, 's nachts, onder dezelfde bedreiging. Dan werd u op een nacht betrappt door de moeder van J..

U sloeg op de vlucht, belde naar uw broer om uit te leggen wat er was gebeurd en om te zeggen dat de familie het huis moest verlaten, en trok naar een vriend in een ander dorp. Uw familie ging naar het huis van uw tante. Uw ouderlijk huis werd gedeeltelijk in brand gestoken door de andere familie, die ook J. doodschoten en uw vader ontvoerden. Hij kwam vrij na bemiddeling van de dorpsjirga. Uw familie verhuisde naar een huurhuis in een nabijgelegen dorp of gehucht. U verliet Pakistan vijf à zes dagen later, trok met de boot illegaal naar Iran, waarna u verder reisde via Turkije (u bleef daar anderhalve à twee maanden), Griekenland (u bleef daar ook anderhalve à twee maanden), en verder door Europa trok naar België. België was het eerste land waar u geen mensen uit uw streek tegen kwam en u zich veilig voelde. U kwam aan op 22 november 2015, en diende asiel in op 7 december 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw identiteitskaart voor, een kopie van uw huwelijksakte, een geboorteakte, en de enveloppes waarmee deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u afgelegde verklaringen worden immers gekenmerkt door tegenstrijdigheden, toevoegingen en onwaarschijnlijkheden, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas omtrent hetgeen u in Pakistan overkomen zou zijn omwille van uw interacties met het meisje J. en haar familie.

Uw relaas voor het CGVS bevat vooreerst twee opvallende toevoegingen in vergelijking met uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ. U verklaarde ten eerste dat de familie van J. nog de dag van de gebeurtenissen, of de dag erna, uw vader hebben ontvoerd, waarna er een interventie van de dorpsoudsten nodig was om hem terug vrij te krijgen (CGVS p. 6). Toen u erop gewezen werd dat het vreemd is dat u hier geen melding van maakte voor de DVZ daar het allerminst een onbelangrijk detail betreft, kon u hier geen sluitende verklaring voor geven (CGVS p. 11, 12).

Ten tweede verklaarde u ook pas ten eerste male tijdens het gehoor voor het CGVS dat J. door haar familie werd vermoord tijdens of na het incident, en dit pas nadat u uitdrukkelijk gevraagd werd wat er met haar gebeurd was na uw vertrek (CGVS p. 12). Het is volkomen onbegrijpelijk dat u dit nooit eerder op spontane wijze naar voren bracht, want uw hele relaas draait immers om uw interacties met J.. U kon ook voor deze omissie geen sluitende verklaring geven, terwijl u nochtans toegeeft dit al geweten te hebben sinds uw passage door Turkije (CGVS p. 12), nog voor uw aankomst in België dus. Bovenstaande elementen ondermijnen reeds ten zeerste de oprechtheid van uw verklaringen en dus van uw ingeroepen vrees.

Voorts legt u ook een tegenstrijdige verklaring af met betrekking tot de huidige woonplaats van uw familie in Pakistan. Voor de DVZ verklaarde u immers dat uw hele familie nog in het dorp Paweka woont (verklaring DVZ, dd. 18 februari 2016, afdeling 13, 15a, 16 en 17), wat u initieel herhaalde voor het CGVS (CGVS p. 4). Later tijdens uw relaas gaf u echter aan dat uw familie omwille van uw problemen is moeten verhuizen naar een naburig dorp (CGVS p. 6) genaamd Spin Dari (CGVS p. 11), waar ze een huis huren. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u twee uiteenlopende verklaringen: enerzijds zou uw statement voor het CGVS enkel beduiden dat uw familie nog steeds samen woont, maar dan zonder u (CGVS p. 11). Dit argument snijdt geen hout, daar de vraagstelling uitdrukkelijk draaide om de vraag wie er nog in het huis in kwestie in Paweka woonde (CGVS p. 4). Anderzijds zou het dorp Spin Dari geen echt dorp zijn, maar slechts een soort gehucht op de rand van uw dorp (CGVS p. 11), wat zeer weinig overtuigend overkomt gezien het feit dat u luttele ogenblikken daarvoor nog expliciet beaamde dat uw ouders een huis huurden niet in hetzelfde dorp, maar in een ander dorp, een beetje verder (CGVS p. 11). Wat betreft de verhuis van uw familie, is het ook opmerkelijk te noemen dat zij plots, na het ontvangen van slechts één telefoontje van enkele seconden in het midden van de nacht en zonder op de hoogte te zijn van de context van uw problemen (CGVS p. 10), zomaar zonder enig protest akkoord gingen om te verhuizen (CGVS p. 5, 6, 10), en het huis konden ontruimen op tijd van 25 minuten (CGVS p. 6). Daar de verhuis van uw familie onlosmakelijk verbonden is aan uw beweerde problemen in Pakistan, ondermijnen deze vaststellingen verder de oprechtheid van uw relaas.

Voorts kan worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde relatie met J.. In de eerste plaats valt het op hoe weinig u voor het CGVS kon vertellen over J.: ze was groot, had heldere ogen, en ging naar de madrassa (CGVS p. 6-8). U wist niet wat haar hobby's waren, hoe oud ze was, wanneer ze geboren was, wat de naam van haar moeder was, of hoe ze er onder haar sluier uitzag (CGVS p. 6-8). U maakt zich er wel heel gemakkelijk van af door dit gebrek aan kennis te wijten aan de Pastoun-tradities die slechts weinig interactie tussen man en vrouw toelaten (CGVS p. 7);

temeer u even later immers zelf verklaart dat u drie maanden lang tot wel twee maal wekelijks een privé ontmoeting met J. had van een half uur tot een uur, iets dat ook indruist tegen de Pashtoun- tradities (CGVS p. 9). Het is overigens maar weinig geloofwaardig dat u in al die tijd nooit verder raakte dan een gesprek over haar madrassa-gebonden activiteiten (CGVS p. 9).

Het portret dat u van J. schetst is niet dat van een echte persoon, maar van een figurant, wiens volledig leven lijkt stil te staan tussen de momenten waarop ze in uw verhaal figureert; illustratief is dat ze voor het eerst opduikt als student aan een madrassa (CGVS p. 7), en zes jaar later nog steeds niets anders omhanden heeft dan dezelfde madrassa te frequenteren (CGVS p. 9) – ze ontmoet u na al die jaren ook terug op weg naar de madrassa (CGVS p. 8). Dit vrome profiel is ook niet erg consistent met uw verklaring dat ze u, een man, zou durven bedreigen, om vervolgens in het geniep meermaals met u af te spreken (CGVS p. 5, 6, 9). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde relatie met J., komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onder druk te staan.

Verder zijn er de bevreemdende verklaringen die u aflegt over het verkrijgen van uw paspoort. Voor de DVZ verklaarde u dat u een paspoort had, maar dat dit verloren was gegaan in een brand (verklaring DVZ dd. 18 februari 2016, afdeling 24). U herhaalt dit voor het CGVS, maar wanneer u gevraagd wordt waarom u eigenlijk een paspoort had aangevraagd, geeft u een hoogst eigenaardige uitleg: op een dag kwam een vriend naar u en vroeg hij u om mee te gaan naar ergens. Daar het blijkbaar een traditie voor u is om in dergelijk geval niet te vragen waarheen of waarom (CGVS p. 13), bent u terstond samen op stap gegaan. Eenmaal aangekomen op locatie, legde hij uit dat hij een paspoort en een visum nodig had omdat hij wou gaan werken in Korea (CGVS p. 13). Hierop vroeg hij u om ook meteen een paspoort aan te vragen, wat u gedwee deed (CGVS p. 13), ook al had u geen intentie om het land te verlaten (CGVS p. 14). Deze verklaring valt gewoon niet ernstig te nemen, en doet zo verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het lijkt er dan ook eerder op dat u dit paspoort heeft laten aanmaken met het oog op uw reis naar Europa en dat u het nu niet wenst voor te leggen aan de Belgische asielinstanties, daar de inhoud (zoals visums, in- en uitreisstempels,...) niet overeenkomt met uw verklaringen.

Dergelijke tegenstrijdige, ongeloofwaardige en onwaarschijnlijke verklaringen zorgen ervoor dat aan uw relaas geen geloof meer kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten vermogen het niet het oordeel van het CGVS in deze te wijzigen.

U legt namelijk enkel documenten voor die mogelijks een begin van bewijs omtrent uw identiteit kunnen vormen. Echter gaat het hier enkel om kopies en daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Zo is het markant dat het CNIC-nummer van uw vader op uw huwelijksakte (document 1, CNIC nr. 1730113150425) afwijkt van het nummer op het geboortecertificaat van uw kind (document 2, CNIC nr. 1730113150424). Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kan u ook niet aantonen dat de geboorteakte over uw familie zou handelen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact

van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel “(noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”, alsook op een beoordelingsfout.

Betreffende het feit dat hij de ontvoering van zijn vader op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet meldde, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) meldde dat hij pas kennis kreeg van dit feit toen hij in Turkije aankwam en dat men hem op de DVZ vroeg een overzicht te geven “van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst”. Hij stelt niet te hebben begrepen dat het van belang was alle relevante feiten van zijn relaas uit te leggen en dat hij gewoon heeft gedacht aan de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Pakistan lagen.

Betreffende de huidige woonplaats van zijn familie in Pakistan, herhaalt verzoeker dat zijn familie is verhuisd naar een huis aan de rand/de buitenkant van het dorp Paweka, een beetje verder van de plek waar zij voordien leefden. “Dat is de reden waarom hij in het begin stelde dat de familie in Paweka woonde.” Hij wijst erop dat het CGVS geen map van de regio heeft proberen te vinden “om na te gaan waar Spin/Saffin Dari gelegen was ten opzichte van Paweka en om, op een meer objectieve manier, te kunnen evalueren of het degelijk een essentiële tegenstrijdigheid betreft.”

Wat betreft de onmiddellijke verhuis van zijn familie na een telefoontje in het midden van de nacht, wijst verzoeker erop dat hem niet werd gevraagd naar de reden voor het spontane vertrek van zijn familie. Hij stelt dat het in zijn cultuur, die heel traditioneel is, een ernstig probleem vormt indien een man gevonden wordt bij een vrouw met wie hij niet is getrouwd en die niet tot dezelfde familie behoren, hetgeen kan leiden tot eerwaak en eermoord. Hij stelt dat een jongen en een meisje uit zijn dorp verliefd werden op elkaar en samen vluchtten, doch beiden werden vermoord toen zij werden gevonden. “Daarom is zijn familie onmiddellijk naar het huis van zijn tante gegaan.”

Aangaande zijn kennis van J., meent verzoeker dat de hem dienaangaande tijdens zijn gehoor op het CGVS gestelde vragen niet relevant zijn in de traditionele Pashtou-cultuur. “Zo wordt het bijvoorbeeld

geen belang gehecht aan de geboortedatum van de mensen; de meeste mensen kennen trouwens hun eigen geboortedatum niet. Verzoeker kon wel zeggen dat J. toen zij elkaar ontmoeten "23 tot 25" leek te zijn (gehoorverslag, p.7). Ook de vraag met betrekking tot de hobbys is irrelevant alsmede het feit dat verzoeker de naam van haar moeder niet kent -element die geen belang heeft in een patriarchale maatschappij waar de vrouwen onder subordinatie van de mannen leven zowel binnen hun familie en als in de maatschappij als blijkt onder andere van een verslag van de VN comité CEDAW -."

Aangaande het geschetste portret van J. als figurant in verzoekers asielrelaas, meent verzoeker dat dit beeld moet worden genuanceerd. *"verzoeker heeft uitgelegd dat J. normaal gezien met haar kozijn moest trouwen maar dat hij weigerde met haar te trouwen (gehoorverslag, p.8); wat het madreassa betreft, heeft hij verklaard dat zij, na het afwerken van haar studies, onderwijzeres was geworden in de madrassa (gehoorverslag, p.9)."* Verzoeker wijst er tevens op dat de *protection officer* geen vragen heeft gesteld om te weten wat J. allemaal heeft gedaan gedurende die vijf à zes jaar.

Betreffende zijn paspoort stelt verzoeker dat hij niet naar Korea wenste te gaan maar dat, aangezien hij door zijn vriend werd aangemoedigd om erheen te gaan, hij twijfelde en toen dacht dat hij misschien toch een paspoort kon opvragen. Hij stelt ook dat het een manier was om zijn vriend respect te betonen. *"Verzoeker legt uit dat, in zijn cultuur, men gewoon niet gemakkelijk "nee" kan zeggen aan een voorstel van een goede vriend."*

Verder volhardt verzoeker in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn gehoor op het CGVS. Hij stelt dat deze worden bevestigd door een brief van twee getuigen toegevoegd aan het verzoekschrift, waarin wordt uitgelegd hoe alles is verlopen. *"Dit document moet nog vertaald worden."* Hij volhardt tevens in het feit dat J.'s familie nog steeds problemen heeft met hem en dat zijn leven in gevaar zou zijn ingeval van terugkeer naar Pakistan.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een brief van twee getuigen betreffende zijn asielrelaas (stuk 3).

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota het rapport *"EASO Country of Origin Information Report. Pakistan – Security Situation"* van augustus 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt de brief van twee getuigen (verzoekschrift, stuk 3) door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de familie van een meisje uit zijn dorp, J., waarmee hij in het geheim afsprak. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij op de DVZ geen melding maakte van de ontvoering van zijn vader en van de moord op J., (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de huidige woonplaats van zijn familie in Pakistan, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde relatie met J., (iv) hij niet-aannemelijke verklaringen aflegde over zijn paspoort, en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt een ander licht te werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar hij erop wijst dat hij ook van de ontvoering van zijn vader pas kennis kreeg toen hij in Turkije aankwam, terwijl men hem op de DVZ enkel vroeg een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en dat hij het belang niet begreep om alle relevante feiten uit te leggen en enkel dacht aan de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Pakistan lagen, kan hij geenszins worden gevolgd. Immers op het einde van zijn interview op de DVZ werd hem immers tevens gevraagd of hij nog elementen wenst toe te voegen, hetgeen verzoeker naliet te doen. Nochtans kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij ook op de DVZ reeds melding maakte van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen als de ontvoering van zijn vader en de moord op zijn vriendin J.. Dat verzoeker dit naliet, wijst dan ook wel degelijk op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Aangaande verzoekers opmerking dat het CGVS naliet een kaart/map voor te leggen waaruit de locatie van Spin/Saffin Dari ten opzichte van het dorp Pawaka kan blijken, dient erop gewezen dat de bewijslast *in casu* bij verzoeker ligt en dat hij zelf eveneens naliet hierover duidelijkheid te verschaffen aan de hand van een kaart of andere informatie. Hoe dan ook, verzoeker komt dienaangaande in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de huidige woonplaats van zijn familie in Pakistan, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

Waar verzoeker wijst op het traditionele karakter van zijn cultuur, dient er vooreerst op gewezen dat reeds in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt dat het door verzoeker voorgestelde gedrag van J. evenmin te rijmen valt met dit traditionele karakter. Het uiteenzetten van een verhaal over een jongen en een meisje uit zijn dorp in onderhavig verzoekschrift, doet hieraan geenszins afbreuk. Waar verzoeker opmerkt dat hem tijdens zijn gehoor niet werd gevraagd waarom zijn familie zo spontaan heeft aanvaard te verhuizen, dient opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Het betreft hier dan ook niet meer dan een blote *post factum*-verklaring.

Ook aangaande zijn kennis van J., komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist of onterecht zouden zijn. Het loutere feit dat verzoeker de gestelde vragen omtrent J. irrelevant acht, is op zich immers niet afdoende teneinde deze gevolgtrekkingen te weerleggen. Dat de meeste mensen in Pakistan hun geboortedatum niet kennen, wordt door verzoeker op geen enkele wijze gestaafd. Betreffende de naam van J.'s moeder, komt hij niet verder dan te wijzen op het patriarchaal karakter van de Pakistaanse maatschappij. Op zich toont dit karakter evenwel niet aan waarom verzoeker de naam van J.'s moeder niet zou kunnen kennen, temeer gelet op het feit dat hij verklaarde dat haar moeder hen heeft betrappt. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd gevraagd wat J. deed in de vijf à zes jaar, dient er opnieuw op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Voor het overige komt hij betreffende J. niet verder dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te trachten te weerleggen.

Wat betreft zijn paspoort, dient vastgesteld dat verzoeker nogmaals niet verder komt dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring waar hij stelt dat men in Pakistan moeilijk “neen” kan zeggen tegen een voorstel van een goede vriend. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat het feit dat verzoeker geen aannemelijke verklaring kan bieden voor het aanvragen van zijn paspoort, ertoe leidt te besluiten dat hij zijn paspoort achterhoudt teneinde de erin vervatte gegevens voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde analyse, die blijkens de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) nog steeds accuraat is en die aldus door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER